

President Monson nedávno řekl jedné malé skupince matek: „Někdy až příliš rychle posuzujeme dopad našich zdarů i nezdarů.“ Dovolte mi dodat toto – nepohlízejte na dnešní zkoušky jako na zkoušky věčné. Nebeský Otec koná své dílo z dlouhodobého hlediska.

„Je mnohé, co leží v budoucnu,“ řekl Prorok Joseph Smith. „Tudíž ... vesele číňme všechny věci, jež leží v naší moci; a potom, kéž můžeme v klidu státi, s naprostou jistotou, abychom viděli spasení Boží, a jak rámě jeho bude zjeveno.“ (NaS 123:15, 17.)

Doufám, že v tuto velikonoční neděli budeme mít příležitost vydávat svědectví o tom, že víme, že Bůh žije a že Ježíš je Kristus. Doufám, že budeme vydávat své svědectví, aby naše děti věděly, kde je naše srdce, a že je máme rádi. *Největší láska a nejdůležitější výuka má být v našem domově.*

Prosím o to, aby Pánova pozeňání spočívala na rodičích a na mladých lidech, kteří vyrůstají v rodinách naplněných vírou, aby porozuměli tomu, jakou radostí je žít v domově a v rodině, kde je druzí dokáží milovat, řídit a vést. Modlím se o to, abychom měli věčné rodiny a abychom mohli být na věky spolu v přítomnosti Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista.

Vydávám zvláštní svědectví, že Ježíš Kristus žije. Je pastýřem ztracené ovečky, zachráncem opuštěné duše, léčitelem zraněného srdce, nadějí veškerého lidstva. Kéž spolu s Ním jako svým Mistrem plníme svou povinnost vůči Bohu s vírou v Něho a v Jeho věčnou lásku, kterou chová ke každému z nás, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZ

1. Viz „Maud Muller“, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), 206.

Starší Bradley D. Foster

Sedmdesátník

Řekla mi to maminka

Důvodem, proč je odezva na lásku matky u všech stejná, může být to, že představuje lásku našeho Spasitele.

Pán dal rodičům prvořadou zodpovědnost, aby duchovně vyživovali své děti. Někdy tato zodpovědnost spočívá na jediném rodiči. Má matka byla relativně mladá, když můj otec zemřel, a ona zůstala sama se čtyřmi dětmi. Čelila však svým protivenstvím s vírou a odvahou a slibovala nám, že když zůstaneme na cestě pravdy, tak to na konci bude lepší než na začátku. Tak jako děti statečných matek z Knihy Mormonovy, ani my „[jsme nepochybovali] o tom, že naše [matka] to [věděla]“ (Alma 56:48). Bratři a sestry, důležitosti vlivu matek důvěrně rozumím.

Můj dobrý přítel, Don Pearson, se podělil o zkušenost, která tento vliv osvětluje. Jednou večer ho jeho čtyřletý syn požádal, aby mu přečetl pohádku. Eric si vybral svou oblíbenou knihu: *Létající balón Paddyho Porka*, příběh o rodině, která žila na mořských ostrovech a cestovala po nich horkovzdušným balónem. Byla to obrázková kniha beze slov, a tak si bratr Pearson slova příběhu vymýšlel.

„Paddy je v horkovzdušném balónu. Teď přistává na ostrově. Vyhazuje z balónu šňůru.“

Eric ho přerušil. „Tati, to není šňůra. To je *provaz*.“

Bratr Pearson pohlédl na Erica, pak zpět na obrázkovou knihu a pak pokračoval: „Paddy vysedá z balónu a leze po stromě dolů. Á já! Na větví se mu zahákl kabát!“

Eric ho znovu přerušil. „Tati, to není kabát. To je *bunda*.“

Teď už byl bratr Pearson poněkud zmatený. Řekl: „Ericu, v této knížce jsou jen obrázky a žádná slova. Proč trváš na tom, že je to bunda?“

Eric odpověděl: „Protože mi to řekla maminka.“

Tatínek knihu zavřel a zeptal se: „Ericu, kdo myslíš, že má v tomto domě poslední slovo a je hlavní autoritou?“

Tentokrát si Eric svou odpověď pečlivě rozmyslel: „Tý, tati.“

Bratr Pearson se na syna zářivě usmál. Vynikající odpověď! „A jakpak to víš?“

Eric hbitě odvětil: „Řekla mi to maminka.“

Jak řekl president James E. Faust: „Na celém světě není větší dobro než mateřství. Vliv matky na život dětí je nezměrný.“ („Fathers, Mothers, Marriage“, *Liabona*, Aug. 2004, 3.)

Zdá se, že podle božského záměru je vyživování součástí duchovního dědictví daného ženám. Pozoroval jsem to u svých dcer, a nyní to vidím i u

svých vnuček – ještě předtím, než uměly chodit, chtěly chovat své malé panenky a pečovat o ně.

Ve své profesi farmáře a chovatele dobytka jsem mohl z první ruky pozorovat, jak se přirozená náklonnost matky projevuje i v přírodě. Každé jaro vedeme stádo krav a jejich novorozených telat vzhůru po proudu řeky Snake v Idahu, kde se asi měsíc pasou v úpatí hor. Potom je seženeme do stáda a ženeme je po cestě, která vede k ohradě. Tam je nakládáme do vozů, které je převážejí na jejich letní pastviny v Montaně.

Jednoho velmi horkého jarního dne jsem jel na koni za stádem, abych ho pomohl nahnat po prašné cestě dolů k ohradě. Mým úkolem

bylo shromáždit všechna telata, která sejdou z cesty. Pokračovali jsme pomalu, a já jsem měl čas přemýšlet.

Protože bylo horko, malá telata odbíhala mezi stromy a hledala tam stín. Mé myšlenky se obrátily k mládeži Církve, jejíž pozornost je občas odvedena od těsné a úzké cesty. Myslel jsem také na ty, kteří opustili Církev nebo kteří mohou mít pocit, že Církev opustila jejich srdce, zatímco byli rozptýleni. Pomyslel jsem si, že rozptýlení nemusí být špatné, aby bylo účinné – někdy stačí i stín.

Po několika hodinách strávených naháněním zbloudilých telat jsem s pocitem nezdaru a s tváří zbrocenou potem na telata zakřičel: „Jděte za svými matkami! Ty vědí, kam jdou! Ty už si

tuto cestu prošly!“ Jejich matky věděly, že i když je nyní dusno a cesta je prašná, na konci to bude lepší než na začátku.

Jakmile jsme stádo dostali do ohrady, všiml jsem si, že tři krávy nervózně přešlapují u brány. Nemohly najít svá telata a zdálo se, že vycítily, že telata zůstala někde na cestě. Jeden honák se mě zeptal, co s tím uděláme. Řekl jsem: „Vsadím se, že vím, kde telata jsou. Asi půl kilometru odtud je porost stromů. Určitě je najdeme tam.“

A opravdu, spící telata jsme našli ve stínu stromů, přesně jak jsem čekal. Náš příchod je vylekal a telata se vzpírala naší snaze hnát je ke stádu. Byla vyděšená, protože jsme *nebyli* jejich matky! Čím víc jsme se je snažili zatlačit k ohradě, tím byla tvrdošjnější. Nakonec jsem honákům řekl: „Omlouvám se, chlapi. Mám lepší nápad. Pojedeme zpátky a vypustíme jejich matky z ohrady. Krávy si pro telata přijdou a telata budou své matky následovat.“ Měl jsem pravdu. Krávy-matky přesně věděly, kde svá telata najdou, a přivedly je zpět do ohrady, jak jsem očekával.

Bratři a sestry, ve světě, kde má každý svobodu jednání, mohou někteří z našich milovaných na čas sejít z cesty. Ale my to nikdy nesmíme vzdát. Vždy se pro ně musíme vracet – nikdy o ně nesmíme přestat usilovat. Náš prorok, president Thomas S. Monson, nás prosí, abychom šli a zachraňovali své milované, kteří mohou být ztraceni. (Viz například „Stůjte na místě, které je vám určeno“, *Liabona*, květen 2003, 54–57.) S pomocí vedoucích kněžství se rodiče musejí vracet a hledat své ztracené, a musejí je ujišťovat, že vždy

budou mít „domov“, s rodinou a v Církvi, „domov“, který na ně bude při jejich návratu čekat. Nikdy nevíme, kdy se něčí srdce může obrátit. Nikdy nevíme, kdy může být něčí duše vyčerpaná a udolaná světem. Když ta chvíle nastane, zdá se, že naše děti se téměř vždy obrazejí nejprve k matce, s city podobnými těm, jaké ve své básni vyjádřila Elizabeth Akers Allenová:

*Obraťte zpátky ten smutný proud let,
pošlete lopotu, trápení zpět...*

*Prázdnota, podlost a lež mne snad
zdolá,*

*matko, má matko, mé srdce tě
volá! ...*

*Nikdy mé srdce, po všechny ty dny,
nenašlo lásku, co dáváš jen ty;...*

*Když duše churaví, znavená světem,
jen matka zažene bolest svým dětem.
Poklidný spánek mi na víčka padá;
Kolébej dítě své, matko má drabá!
(„Rock Me to Sleep,“ *The Family Library of Poetry and Song*, ed. William Cullen Bryant [1870], 191; interpunkce modernizována.)*

Důvodem, proč je odezva na lásku matky u všech stejná, může být to, že

představuje lásku našeho Spasitele. President Joseph F. Smith řekl: „Láska pravé matky se blíží lásce Boží více než kterýkoli jiný druh lásky.“ („The Love of Mother,“ *Improvement Era*, Jan. 1910, 278.)

Spasitel nám šel dokonalým příkladem ve všem, i v lásce, kterou projevoval své pozemské matce. I v posledních chvílích svého smrtelného života – po úzkosti v Getsemanech, zinscenovaném soudu, trnové koruně, těžkém kříži, ke kterému byl surově přibit – v rozhodujícím okamžiku celého vesmíru, Ježíš z kříže pohlédl dolů a spatřil svou matku, Marii, jež přišla, aby byla se svým synem. Jeho posledním skutkem lásky před smrtí bylo, aby zajistil, že se o matku někdo postará, a tak svému učedníku Janovi pravil: „Aj, matka tvá!“ A od té chvíle ji učedník přijal k sobě domů. Jak uvádějí písmo, poté Ježíš věděl, že vše „dokonáno“ jest“, a sklonil hlavu a zemřel. (Viz Jan 19:27–28, 30.)

Dnes před vámi stojím, abych vám vydal své svědectví, že Ježíš Kristus je Spasitelem a Vykupitelem světa. Toto je Jeho Církev, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Nebeský Otec si přeje, aby se k Němu vrátily všechny Jeho děti. Toto vím bez pochyb, neboť mi o tom Duch Svátý v srdci vydává svědectví. Nevím to odjakživa – když jsem byl mladší, musel jsem spoléhat na svědectví svých rodičů. Má matka mě ujišťovala, že když zůstanu na cestě pravdy, i když se mi bude zdát, že je dusno a cesta je prašná, i když kolem ní budou rozptýlení, tak to na konci bude lepší než na začátku. Budu na věky vděčný, že mi to maminka řekla. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■